

Sahiplenme Duygusu

– cahitaluc · 21 Ağustos 2017

SAHİPLENME DUYGUSU

Bazen de kıskançlık duyguları kabarı seven insanda. Sevdiğini bütün insanlardan kıskanır. Ve bu kıskançlığı elinde olmayacak şekilde dışa vurmaya baslar. Sevilen öyle olmadığını anlatmak ister ama, nasıl ifade edeceğini bilemez ve seveni kendi kafasında kurduklarıyla baş başa bırakır...

Bu aşamada devreye giren düşünme dönemiyle birlikte seven, sevgi ve saygısının yanına bir de "güven" duygusunu yerleştirmesi gerektiğinin farkına varır. Güven... En azından kendisine güvenilmesi gerektiği kadar güven...

Sevginin emek verenin olduğu ortaya çıkar bir müddet sonra...

Sahiplenme duygusu yerini hak teslimine bırakır. Kimsenin diğerine muhtaç ya da mahkum olmadığı bir anlayış hakim olur ilişkiye.

Anlaşmak için konuşmaya bile gerek kalmaz. Telefondaki ses bile verir insani ele. Ne dert gizlenebilir. Ne neşe saklanabilir. Her şey ama her şey paylaşılır. Gözler karşı karşıya geldiğinde ise sevgi pompalar yüreklere...

Koşulsuz sevgi, sınırsız sabır, sonsuz saygı ve sonuna dek güven mefhumlarının olgunlaştırdığı ilişki de, karşılıklı iki insanın tüm inanç ve değerleri birbirlerini beslemeye başlar.

Tek beden ve tek ruhta bütünleşmeye doğru yol alırlar. Bir elmanın iki yarısı gibidirler. Ne birisi bir adım önde, ne diğeri bir adım geridedir.

Hep eşit, hep yan yana, can cana...

Mutluluk; karşılık beklemeden yapılan iyilik gibidir. Sevilenin, sahip olunsun olunmasın, her şart altında mutluluğunu isteme ve o yönde çaba sarf etmektir.

Mutluluk; Ateştir.. Kahırdır... Azaptır...İstıraptır.. Çiledir... Belki de ömür boyu sürececek bir hasrettir.. Kısacası mutluluk zordur. Ve ancak zora talip olanlar mutlu olmak hakkına sahiptirler...

MALATYALI ŞAİR

CAHİT ALUÇ